

Lov (§ 128 m. fl.), opstilles denne Fordring udtrykkelig; i andre Love er den vel ikke direkte udtalt, men følger da af Forskrifterne om Registrering. Den er i et Forhold som dette nødvendig eller dog hensigtsmæssig for at skaffe Klarhed og Sikkerhed i disse tidt meget komplicerede Forhold, saa meget mere som de oprindelige Deltagere (Stifterne) ofte hurtigt trække sig ud af Foretagendet og Reglerne om disses Ansvar derfor vanskelig ville kunne blive effektive, naar skriftlig Konstatering af alt Stiftelsen vedrørende ikke foreligger. Den naturligste Maade, paa hvilken Overholdelsen af denne Regel sikres, er — ved Siden af Ansvar til Straf og Erstatning for dens Tilsidesættelse — at bestemme, at ingen Aftale angaaende saadanne Hovedpunkter kan forpligte Selskabet, naar den ikke er optagen i den skriftlige Stiftelseskontrakt, hvilken Regel naturligvis ikke udelukker, at Aftaler angaaende disse Punkter, der ikke ere optagne i Kontrakten, kunne være bindende for de kontraherende Personer indbyrdes.

Det maa dernæst i alle Tilfælde fordres, at der af Stifterne gøres fuldstændig Rede for alt Stiftelsen vedrørende paa en Generalforsamling af Aktietegnere, paa hvilken der tages Bestemmelse om Selskabets endelige Stiftelse. Forinden saadan Bestemmelse fattes, skal der være givet alle vedkommende fuld Oplysning om de Punkter, der kunne have Indflydelse paa deres Afstemning om Selskabets Stiftelse (§§ 5, 6, 10, 11 og 13). Af ganske særlig Betydning er det, at Aktietegnerne derved blive satte i Kundskab om alt vedrørende de i § 4 Nr. 4 (visse Aktiers særegne Rettigheder) og Nr. 9—6 omhandlede Forhold (om der mod Aktier kan gøres Indskud i andet end rede Penge, om Selskabet skal overtage Forretninger, Ejendomme o. l. til en forud fastsat Pris, om der skal tilstaas nogen særlige Fordele o. s. v.). Faren for Misbrug gennem Forfølgelse af Punkter af væsentlig Betydning er netop her meget nærliggende. Hvad det i § 4 Nr. 4 omtalte Forhold angaar, bør det særlig fremhæves, at der ifølge Udkastet kræves udtrykkelig og nøjagtig Angivelse af, i hvilke Retninger og i hvilket Omfang de saakaldte Præferenceaktier skulle have særegne Rettigheder fremfor de øvrige (de almindelige) Aktier. Med Hensyn til de i § 4 Nr. 7 og 8 nævnte Forhold har Udkastet ikke ment at kunne gaa videre end til at kræve en Redegørelse af Stifterne — under Ansvar — for Formaalstjenligheden af de paa-gældende Erhvervelser m. m. At binde en saadan Redegørelse til formelle Regler om visse Punkter, der skulle oplyse, f. Eks. om den overtagne Forretnings Regnskaber for de sidste to Aar o. l., saaledes som den tyske Lov har gjort (dens § 191, 2det Stykke), vil let føre til, at Stifterne søge Dækning bag en formelt fyldestgørende Fremstilling angaaende de særlig nævnte Punkter, der ikke lægger alle Forhold af virkelig Betydning for Dagen.

Endelig maa der, saa vidt Loven kan sikre dette uden at gribe ind i Omsætningsfriheden, sørges for, at Aktiekapitalen bliver effektiv. Dette kan dog kun direkte sikres i det Omfang, hvori Aktierne vederlægges med rede Penge, idet det her kan opstilles som et ubetinget Krav, at Aktier ikke maa udgives under pari (§ 3, 2det Stykke). For saa vidt andre Formuegenstande indskydes mod Aktier (»Apports«), vilde fuld Sikkerhed kun kunne naas gennem Normativbestemmelser, der tilsigtede at hindre, at Genstandene overtoges til højere Pris end deres virkelige Værdi, eller at Stiftere og andre betingede sig særligt Vederlag (den italienske Lovs § 127). Dette vilde imidlertid vistnok være at gaa for vidt. Naar Loven blot sikrer Aktietegnerne en direkte Adgang til at lære alle i Betragtning kommende Forhold at kende, har den gjort, hvad den med Rimelighed kan gøre. Bedømmelsen bør overlades til de paagældende selv, jfr. de oven-